

Arrest

nr. 346 907 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Jan Palfijnlaan 98/6
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg op 21 juni 2013 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse vader. Deze kaart werd telkenmale verlengd, totdat verzoeker op 20 januari 2020 ambtshalve werd afgevoerd.

1.2. Op 28 februari 2024 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. Op 26 augustus 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met het arrest met nummer 323 320 van 14 maart 2025 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 14 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: P. G.
Voornaam: D. D.
Geboortedatum: [...].12.1990
Geboorteplaats: Armenia,
Nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing dd. 26.08.2024. Betrokkene stelde beroep in tegen deze bijlage 20 tot weigering van het verblijfsrecht, dit beroep werd evenwel door de RvV verworpen op 14.03.2025 bij arrest 323 320.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die hem zouden belemmeren te reizen is geen sprake. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: de aanvraag gezinshereniging diende geweigerd te worden middels bijlage 20, daarbij werd betrokkenes gezinsleven met zijn echtgenote en minderjarige kind uitvoerig besproken. Betrokkene tekende tegen de weigeringsbeslissing beroep aan, hetwelke werd verworpen. Huidige beslissing hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, toch voor zover betrokkene en zijn echtgenote ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. In deze is het belangrijk om op te merken dat zijn echtgenote een minderjarig kind heeft, R. Z. R. D. (RR: [...]) dewelke onafgebroken met zijn moeder (betrokkenes echtgenote) samenwoont. Het is redelijk aan te nemen dat de affectieve en financiële last van het kind bij zijn moeder ligt, gezien zij immers onafgebroken gezamenlijk gevestigd zijn in België, en dat de moeder ook in staat is dit zonder de aanwezigheid van betrokkene verder op zich te nemen. Het feit dat zij dat al tijdens alle levensjaren van het kind doet, getuigt afdoende van haar bereidwilligheid en kunnen. Betrokkene daarentegen is zijn stiefkind pas recentelijk komen vervoegen. Ook het feitelijk vaderschap als pluspapa kan niet weerhouden worden als een buitengewone afhankelijkheid. De steun en toeverlaat in de ontwikkeling van het kind is en blijft de moeder, ook al stelt de advocaat van betrokkene dat het kind hem als zijn nieuwe papa ziet. Gelet betrokkenes echtgenote een minderjarig kind heeft, zal zij in het belang van het kind moeten beslissen om al dan niet de gezinsband met betrokkene te beleven en te organiseren.

Verder werd in het verzoekschrift dd. 20.09.2024 in het kader van voormelde weigeringsbeslissing wordt melding gemaakt een Belgisch minderjarig kind van betrokkene, namelijk P. C. G. A. (RR:[...]).

Daarover kan worden opgemerkt dat betrokkene nooit met het kind gezamenlijk gevestigd is geweest noch kan blijken dat hij in het verleden en/of op heden enig contact onderhoudt met het kind. Het gezinsleven met het kind kan zodoende evenmin een belemmering vormen voor het nemen van huidige beslissing. Voor zover er enige omgangs- of bezoeksregeling is, kan deze regeling aangepast worden rekening houdende met betrokkene zijn verblijfssituatie. Voor zover er contacten onderhouden worden is het redelijk te stellen dat hij die in het verleden vanuit Duitsland evenzeer wist te onderhouden. Niets sluit uit dat betrokkene dergelijke omgangsregeling desgevallend opnieuw installeert. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het

enige alternatief. Het staat betrokkene vrij om verder contacten te blijven onderhouden vanuit het land van herkomst of elders waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM; schending van de artikelen 7, 24, 33 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag; schending van artikel 20 VWEU; schending van artikel 7, 62 en 74/13 van de Wet van 15/12/1980 - Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, miskennen van de materiële motiveringsplicht - manifest onzorgvuldige en onredelijke beslissing – manifeste appreciatiefout, miskennen van de rechten van verdediging en van het recht gehoord te worden. « audi alteram partem »

Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen zijn.

In casu wordt de bestreden beslissing gegrond op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing stelt dat eveneens rekening gehouden wordt met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Overwegende dat artikel 7 van de Wet van 1980 onder meer het volgende stelt:

Art. 7.3 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.]

[Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

[...]

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. <

Overwegende dat artikel 62 meer bepaald in haar paragraaf 2 bepaalt:

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

Overwegende dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Overwegende dat Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag onder meer bepaalt dat :

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht

Dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie eveneens bepalen :

Artikel 7

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 24

De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Artikel 33

Het beroeps- en gezinsleven

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak.

Artikel 41

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

Dat het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens stelt:

Artikel 3: Verbod van foltering. Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 6. Recht op een eerlijk proces

1 Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen redelijke termijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld.

Artikel 8: Artikel 8. Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Overwegende dat daarnaast rekening gehouden dient te worden met de vermelde algemene rechtsbeginselen.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De overheid dient bovendien rekening te houden met alle elementen van het dossier en die op een correcte manier afwegen, op straffe van schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing moet bovendien redelijk zijn en niet behept zijn met een materiële appreciatiefout.

Dat de overheid de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen en het proportionaliteitsbeginsel dient te respecteren, zodanig dat een afweging gemaakt dient te worden van alle elementen van het dossier.

Overwegende dat het recht gehoord te worden buiten kijf staat.

Dat het feit dat artikel 62 de situatie viseert waarbij een verblijfsrecht wordt ingetrokken niet afdoet aan de verplichting voor de verwerende partij, op grond van de hogere rechtsnormen en meer bepaald het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 6 EVRM. Dat het recht gehoord te worden ook een algemeen rechtsbeginsel is, wanneer een overheid de intentie heeft een beslissing te nemen die het individu impacteert.

Dat dit zeker het geval is met een bevel het land te verlaten.

Dat het niet betwist kan worden dat verzoekende partij in casu niet gehoord werd.

Overwegende dat opdat met alle elementen van een dossier rekening zou kunnen gehouden worden er aanleiding is betrokkene te horen in zijn middelen van verdediging.

Overwegende dat verzoekende partij meent dat het totaal onterecht is dat de bestreden beslissing genomen werd zonder hem voorafgaandelijk te horen en hem toe te laten zijn middelen van verdediging voor te dragen.

Dat bovendien door verzoeker niet te horen de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt doordat zij met een belangrijk aantal elementen geen rekening houdt.

Dat verzoekende partij meent dat indien de verwerende partij kennis had van al deze elementen zij niet tot dezelfde beslissing zou gekomen zijn.

Dat de rechtsschending dus ernstig is en de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Dat het vergeefs is dat de verwerende partij zou opwerpen dat zij de situatie van verzoekende partij voldoende zou kennen omdat deze een verzoek tot verblijf indiende uit hoofde van gezinshereniging, dat geweigerd werd, weigering die niet geannuleerd werd na beroep door verzoeker.

Dat immers deze aanvraag ingediend werd in februari 2024 en afgewezen werd op 26/8/2024 zodanig dat op het ogenblik van het nemen van de huidige bestreden beslissing zowat een jaar verstreek.

Dat op een jaar de situatie van een verzoeker fel kan veranderen en dat dit ook zo gebeurde.

Dat de verwerende partij verplicht is tot een actueel onderzoek van deze situatie.

Dat het duidelijk is dat in casu het gebrek aan horen een gebrek aan de zorgvuldigheidsplicht heeft te weeg gebracht.

Dat niet met de actuele situatie van verzoeker rekening gehouden werd.

Dat de verwerende partij immers door verzoeker niet te horen geen rekening kon houden met een aantal nieuwe elementen.

Dat verzoeker deze nieuwe elementen aantoont:

- Zwangerschap van zijn echtgenote
- Uitgerekende bevallingsdatum 8/9/2025
- Risico-zwangerschap
- Bekomen van een arbeidsovereenkomst – vervanging
- Overlijden van de vervangen collega

Dat daarnaast verzoeker er eveneens de aandacht op wenst te trekken dat de proefperiode die verbonden was aan zijn correctionele veroordeling van 2022 en die 3 jaar bedroeg inmiddels verstreken is. Dat zijn justitie-assistent, die hem begeleidde, hem een positief verslag beloofde, doch dat hij dat nog niet mocht ontvangen.

Dat vastgesteld moet worden dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is, nu niet met al deze elementen rekening gehouden werd.

Overwegende dat met name de geboorte van een nieuw kindje bij verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk een nieuw element vormt.

Dat dit kindje beide ouders nodig zal hebben.

Dat het eveneens te jong is om met de “moderne middelen van communicatie” een band op te bouwen met zijn vader.

Dat de bestreden beslissing dan ook een miskenning is

Dat in afwachting van zijn geboorte – gelet op het feit dat het een risico-zwangerschap is – zowel zijn echtgenote en haar zoontje uit een vorige relatie, dat slechts 9 JAAR oud is bijzonder afhankelijk zijn van de aanwezigheid van verzoeker in het huishouden.

Dat ook met dit aspect onterecht geen rekening gehouden werd.

Dat ook op dat vlak het hoger belang van dit kind geschonden wordt en artikel 3.1 van het kinderrechtenverdrag aldus geschonden wordt.

Dat bovendien rekening gehouden had moeten worden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote intussen meer dan een jaar langer samen zijn.

Dat verzoeker ook meer dan een jaar langer plus-papa geweest is.

Overwegende dat verzoeker bovendien meent dat de bestreden beslissing eveneens een schending inhoudt van zijn eigen privé en familiaal leven.

Dat immers op privé-vlak hem nog steeds de strafrechtelijke feiten verweten worden, die intussen al h-jaren achter hem liggen.

Dat verzoeker, toen in een slechte situatie zat, die niet te vergelijken is met de stabiele situatie die hij thans heeft, waarbij hij zijn verantwoordelijkheden zowel tegenover zijn echtgenote, als tegenover haar kind en hun nog ongeborn kind wel degelijk neemt.

Dat verzoeker aldus ook werk vond.

Dat hij intussen zeer tot tevredenheid van zijn werkgever een vervangingscontract vervulde. Dat gelet op het overlijden van de werknemer die hij vervangt, hij een vast contract voor onbepaalde duur aangeboden kreeg, waarop hij thans echter niet kan ingaan.

Dat dit element een bijkomend bewijs is van het feit dat verzoeker veranderd is en ook geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Dat dat laatste ook blijkt uit het feit dat hij zijn proefperiode – vastgelegd in het correctioneel vonnis op 3 jaar vanaf 5 mei 2022, waarbij hij veroordeeld werd tot één jaar gevangenisstraf met uitstel gedurende drie jaren, intussen verstreken zijn met goed gevolg.

Dat zonder de feiten waarvoor hij veroordeeld werd te minimaliseren, zonder te willen ontkennen dat er inderdaad sprake is van recidive, verzoeker er toch ook de aandacht op wil trekken dat hem telkens het voordeel van de probatie werd verleend en dat de straffen zelf ook beperkt waren.

Dat ook dit een aspect van de actualiteit en de ernst van de problematiek van schendingen van openbare orde is, die in dit dossier in overweging genomen moet worden

Dat wat betreft de correctionele problematiek er dan ook gesteld kan worden dat verzoeker absoluut geen gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Dat hij inderdaad in een evenwichtige relatie zit, bevestigd door een huwelijk, dat hij vader gaat worden en dat hij uitzicht heeft op vast werk vanwege een werkgever waar hij reeds bij gewerkt heeft.

Overwegende dat er in casu dan ook geen sprake meer kan zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Dat verzoekende partij erop wil wijzen dat bij de beoordeling van zijn eerder verzoek tot verblijfsmachtiging, voorwerp van het arrest van de Raad van 14 maart 2025, de gemachtigde onder meer gesteld had, dat het feit dat verzoeker in een probatietraject zat, het voorbarig was aan te nemen dat verzoeker een nieuwe weg zou ingeslagen hebben.

Dat op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing – 14 mei 2025 – het probatietraject wel degelijk ten einde gekomen was.

Dat er dan ook a contrario dient gesteld te worden dat thans niet meer gesteld kan worden dat het voorbarig is om aan te nemen dat verzoeker een nieuwe weg ingeslagen heeft.

Overwegende dat anderzijds verzoekende partij meent dat er thans wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen hemzelf en zijn echtgenote, gelet op haar risico-zwangerschap.

Dat ook haar zoontje van hem afhankelijk is, nu zijn mama, verzoekster echtgenote veel moet rusten, en verzoeker, als pluspapa, dus meer de zorg voor het kind, dat nog maar 9 jaar oud is, dient op te nemen.

Overwegende dat de afweging van enerzijds de correctionele feiten: hun ernst, de recidive, de actualiteit ervan alsook het risico op hervallen rekening houdend met het probatietraject tegenover anderzijds het belang van het nieuwe gezin dat verzoeker vormt met zijn echtgenote, haar zoontje en het nog ongebooren kind manifest onredelijk is.

Dat zelfs als met een aantal elementen onder het mom dat de verwerende partij daar niet van op de hoogte was geen rekening zou kunnen gehouden worden, de bestreden beslissing met een aantal andere elementen die door het tijdsverloop beïnvloed werden ook geen rekening houdt, met name het feit dat het verblijf van verzoeker nog langer geworden is, de relatie met zijn echtgenote en haar kind verder uitgebouwd werd, verzoeker geen gevaar meer vormt voor de openbare orde...

Dat het desbetreffend allemaal elementen van privé en familiaal leven zijn.

Overwegende dat verzoekende partij dan ook meent dat rekening houdend met de gewijzigde omstandigheden er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest aangetoond wordt.

Overwegende dat het vergeefs zou zijn dat de verwerende partij zou aanvoeren dat verzoeker niet kan betwisten dat hij geen verblijfsvergunning heeft, nu deze rechtsnormen hiërarchisch hoger staan.

Overwegende tenslotte dat louter om volledig te zijn, verzoeker wil bevestigen dat hij zelf ook vader is van een kind uit een vorige relatie, dat eveneens nog zeer jong is – 9 jaar – . Dat op dit ogenblik, gelet op de verwijdering met diens mama het nog niet mogelijk was de contacten te herstellen. Verzoeker wil daaraan werken.

Dat tenslotte verzoeker wil opmerken dat in tegenstelling tot de weigering van verblijf, waar de Raad meende dat de verwerende partij wel voldoende rekening gehouden heeft in de thans bestreden beslissing geen rekening gehouden wordt met gekende elementen zoals met name het feit dat verzoeker reeds sedert zeer lange tijd in België verblijft en dit met name sedert 2012, met een korte onderbreking in Duistland, die langer uitviel dan gepland omwille van de Corana-pandemie en dit in het kader van gezinshereniging met zijn vader die de Spaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoeker tenslotte wil aanstippen dat hij weinig of geen banden meer heeft met Colombia sedert zijn aankomst in Europa meer dan 13 jaar geleden, behalve het feit dat hij er met het oog op zijn huwelijk naar terugkeerde, op vraag van zijn partner, die er wilde huwen.

Dat nu zijn naaste familie in Europa verblijft, hij er riskeert zonder enig netwerk te moeten overleven.

Dat de algemene veiligheidssituatie in Colombia bovendien verslechterd is, zodanig dat verzoekende partij er een risico loopt op schending van artikel 3 EVRM.

Minstens riskeert hij in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen, wat eveneens een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Dat de verwerende partij die nochtans weet dat verzoeker afkomstig is van Colombia en van wie als zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat zij de situatie ter plaatse onderzoekt vooraleer een beslissing te nemen waarbij verzoeker verplicht wordt terug te keren.

Dat wat de situatie in Colombia betreft kan verwezen worden naar het reisadvies, waaruit blijkt dat als de situatie verbeterd is, er van algemene veiligheid niet gesproken kan worden.

Dat hele gebieden nog steeds niet onder overheidscontrole staan, dat 's nachts buiten gaan ronduit gevaarlijk is...

<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/colombia/reizen-naar-colombia-reisadvies/algemene-veiligheidcolombia>

Algemene veiligheid in Colombia

Informatie over de algemene veiligheid in Colombia.

*1. Nog steeds geldig op
2 juli 2025*

2. Laatste bijgewerkt op
7 mei 2025

3.

De veiligheidssituatie in Colombia is de voorbije jaren verbeterd. Leger en politie hebben nu een veel betere controle over het territorium dan pakweg 15 jaar geleden. Dit betekent echter niet dat de situatie overal veilig is; naast dissidente leden van de voormalige FARC-guerrilla is ook nog altijd het kleinere ELN actief, en de voorbije jaren hebben zich ook criminele bendes geïnstalleerd die voor onveiligheid zorgen.

Voormalige FARC-dissidenten zijn vooral actief in de departementen Guaviare, Caquetá, Putumayo, Cauca, Nariño en in het noorden van Arauca. De ELN is vooral aanwezig in de departementen Norte de Santander, Arauca, Chocó, Nariño, het zuiden van Bolívar, Antioquia, Córdoba, Cauca en Valle de Cauca.

Een behoorlijke dosis omzichtigheid is aanbevolen. De belangrijke toeristische centra kunnen worden bezocht mits de nodige omzichtigheid, maar reizigers dienen zich grondig te informeren bij lokale veiligheidsdiensten (politie) of lokale reisagentschappen vooraleer naar gebieden buiten de grote stadscentra te reizen.

Grote steden

Het bezoeken van toeristische trekpleisters in grote steden zoals Bogotá, Medellín, Cali vormt overdag doorgaans geen probleem. Arme buurten dient u steeds te mijden. Men moet wel steeds op de hoede blijven voor verschillende soorten overvallen die veelvuldig voorkomen en waar argeloze toeristen makkelijk slachtoffer van kunnen zijn, zoals handtasdiefstallen met geweld of drogering met scopolamine, een poeder dat vermoeidheid, slaap en geheugenverlies veroorzaakt.

Men dient daarom steeds alert te zijn en zich aan een aantal voorzorgsmaatregelen te houden zoals:

- Draag nooit voorwerpen van waarde of een grote som geld bij zich.
- Hou enkel een fotokopie van het paspoort op zak en laat het paspoort zelf in de kluis van het hotel liggen.
- Wees op uw hoede wanneer u op straat door onbekenden wordt aangesproken. Aanvaard zeker geen dranken of sigaretten, wegens het risico op gebruik van scopolamine.
- Wees onopvallend in uw uiterlijk en toon geen tekenen van rijkdom zoals juwelen, merkkledij, dure sportschoenen, etc.
- Maak enkel gebruik van bankautomaten gelegen in winkelcentra of banken met zichtbare aanwezigheid van veiligheidsagenten.
- Neem geen taxi's op straat. U bestelt best een taxi verbonden aan het hotel of via een taxicentrale of smartphone-app. U kan gebruik maken van apps zoals Tappsi Easy, Uber, Beat (die echter slechts werken in de grotere steden), waarmee uw verplaatsingen en de gegevens van de chauffeur worden geregistreerd. Waarschuwing: het is de afgelopen maanden meermaals voorgekomen dat sommige taxichauffeurs of chauffeurs van bovengenoemde apps hun klanten verdoven (met scopolamine) om ze te bestelen. Wees dus waakzaam en controleer altijd de identiteit van de bestuurder en het kenteken van de auto waar u instapt.
- Vermijd wandelingen in gebieden waar weinig toeristen zijn en in arme wijken van grote steden.
- In geval van gewelddadige agressie biedt men best geen weerstand. Men dient de kalmte te bewaren.
- Blijf altijd aandachtig en verlies uw bagage of handtassen nooit uit het oog.

Om ons in staat te stellen onze consulaire dienstverlening nog beter te organiseren, raden wij ook aan uw reis te registreren via Travellers Online.

Buiten de grote steden

Sinds januari 2025 wordt de veiligheidssituatie in de regio Catatumbo, gelegen in het noordoosten van Colombia aan de grens met Venezuela, gekenmerkt door hevige gevechten tussen gewapende groepen. Hierbij zijn enkele tientallen doden gevallen en zijn er tienduizenden mensen op de vlucht zijn geslagen. Op vrijdag 24 januari 2025 werd in de regio de noodtoestand uitgeroepen voor een periode van 90 dagen. Er wordt dan ook afgeraden om naar deze regio te reizen, en in het algemeen ook niet naar alle grensgebieden van het land.

Toeristische trekpleisters zoals de koffiëzone rond Armenia/Pereira/Manizales, Salento, de nationale parken die op de website Parques Nacionales Naturales de Colombia als "veilig" worden aangegeven, de historische centra of toeristische attracties in kleinere steden als Cartagena, Barranquilla, Santa Marta, Pereira, Popayán, Pasto, mogen in regel als veilig beschouwd worden. Zoals in grote steden geldt dat men ook in kleinere steden beter de armere wijken vermijdt wegens straatcriminaliteit. Ook het Caraïbische kustgebied

en de eilanden San Andres en Providencia zijn doorgaans veilig – met uitzondering van het grensgebied met Panama (Noord-Antioquia, Noord-Chocó, en in mindere mate Zuid-Cordoba), en van het grensgebied met Venezuela die te mijden zijn.

In een aantal gebieden van het land is de veiligheidssituatie minder voorspelbaar. Dit is met name het geval in de grensgebieden met Panama en Ecuador, het zuiden en oosten van Meta, de departementen Guaviare, Putumayo, Nariño (exclusief hoofdstad Pasto), Norte de Santander (exclusief hoofdstad Cúcuta), Caqueta, Amazonas (exclusief Leticia), Arauca, Casanare, Chocó, Córdoba, Guainía, Guaviare, Putumayo, Valle del Cauca (exclusief Cali), Vaupés, Vichada, Cauca (exclusief Popayán). Dit betekent niet dat het totaal onmogelijk is om in deze gebieden te reizen, maar u informeert zich best vooraf bij lokale veiligheidsdiensten over de veiligheidssituatie. Veiligheidsproblemen door confrontaties tussen leger en rebellengroepen of veroorzaakt door criminele groepen stellen zich vaak zeer lokaal en kunnen snel evolueren, zodat men onmogelijk een adequaat advies voor een volledig departement of streek kan geven. Gekende toeristische trekpleisters in deze delen van het land kunnen doorgaans bezocht worden, maar in dat geval wordt aangeraden om niet op eigen houtje te reizen maar uw excursies vooraf via een lokaal reisbureau of een vertrouwenspersoon te organiseren, zodat u steeds vooraf weet waar u precies naartoe gaat en hoe u uw finale bestemming bereikt.

De havenstad Buenaventura aan de kust van de Stille Oceaan heeft een bijzonder slechte reputatie op vlak van zware (gewapende) criminaliteit. Reizen naar deze stad zijn afgeraden.

Raadpleeg uw hotel of veiligheidsdiensten m.b.t. uw specifieke verplaatsingen.

Alternatief en avontuurlijk reizen in het binnenland is mogelijk (mits inachtneming van de hierboven vermelde informatie), evenals het uitoefenen van extreme sporten, zoals o.m. raften, bergbeklimmen, basejumping, paragliding, etc. Dit soort activiteiten dient enkel uitgeoefend onder begeleiding en professioneel toezicht van een erkende organisatie, om ongelukken bij deze sporten te vermijden. Men dient hiervoor een specifieke of bijkomende reisverzekering aan te gaan. Aanwijzingen omtrent avontuurlijke reizen kunt u eventueel vinden op de site van het Ministerie voor Handel, Industrie en Toerisme, en op de website colombia.travel.

De wegverbindingen tussen de grote toeristische centra kennen doorgaans geen veiligheidsincidenten (met uitzondering van mogelijke verkeersongevallen of wegversperringen opgeworpen n.a.v. sociale protesten), voor zover u overdag reist met erkende vervoersmaatschappijen of met een eigen chauffeur (eventueel aangeraden door een reisbureau of een vertrouwenspersoon) en voor zover u de grote verkeersassen volgt. Zelf een auto huren is te mijden wegens een slechte wegeninfrastructuur, gebrekkige wegaanduidingen en specifieke regels die in België niet van toepassing zijn (zie de rubriek Veiligheid/Info wegen). Het aantal verkeersongevallen ligt beduidend hoger dan in België. 's Nachts met eigen vervoer reizen wordt stellig afgeraden.

Dat het volstaat om naar het reisadvies van de Nederlandse overheid te kijken om te zien hoeveel van het grondgebied donkerrood tot orange kleurt. <https://www.nederlandwereldwijd.nl/reisadvies/colombia>

Dat ook de Commisaris Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen aangeeft dat de situatie in Colombia wel degelijk gevaarlijk blijft :

De invloed van deze onderhandelingen op de veiligheidssituatie was wisselend. Er was sinds eind 2022 een afname van vijandelijkheden tussen staatsveiligheidstroepen en gewapende groeperingen. Maar deze afname leidde op zijn beurt tot territoriale expansie en gewelddadige concurrentie tussen gewapende groeperingen onderling die strijden om de controle over illegale activiteiten. Elk van de grote gewapende groeperingen breidde zijn gebied verder uit en verstevigde zijn greep op de lokale bevolking. Volgens een ACLED-analyse was er een afname van het dodelijke geweld ten aanzien van burgers, maar namen andere vormen van georganiseerd geweld tegen de bevolking wel toe. Ook hebben de groeperingen doorgezet met de diversificatie van hun criminele economieën waarbij naast drugshandel, ook illegale mijnbouw, mensensmokkel en afpersing belangrijke inkomsten zijn geworden. De vele splitsingen binnen de gewapende groeperingen verhoogden daarnaast het aantal gewapende confrontaties onderling. Eind 2024 was er bovendien opnieuw een toename van het aantal gewelddadige confrontaties met de staat, als gevolg van het afspringen van de onderhandelingen met de belangrijkste groeperingen. Het nationale moordcijfer daalde licht, maar in elf steden met meer dan 500.000 inwoners steeg het aantal moorden in 2024. Ook de registraties van afpersing, ontvoeringen en bedreigingen namen toe.

Op 16 januari 2025 richtte het ELN een bloedbad aan in de regio Catatumbo waarbij minstens 80 doden vielen, waaronder ondertekenaars van het vredesakkoord van 2016, mensenrechtenactivisten en burgers die beschuldigd werden van steun aan het EMBF. Twee weken na dit geweld meldde het ministerie van Defensie meer dan 50.000 ontheemden, wat het grootste aantal is door een gewapend incident, sinds de registratie in

1997 begon. Volgens Colombia-experte Elisabeth Dickinson liet de werkwijze van het ELN in Catatumbo zien dat de organisatie geen onderscheid maakt tussen strijders en burgers, noch tussen actieve strijders en voormalige guerrillero's. Ten gevolge van de uitbraak van dit conflict schortte de president de vredesonderhandelingen met het ELN op en kondigde hij op 20 januari 2025 een toestand van interne onrust aan voor de hele regio gedurende 90 dagen.

De gebeurtenissen in Catatumbo zetten volgens analisten de onstabiele relaties tussen de verschillende gewapende groeperingen op scherp en roepen de vrees op voor een spill over-effect. Half februari 2025 waarschuwt ook de Colombiaanse ombudsdienst (La Defensoría del Pueblo de Colombia, DPC) voor elf nieuwe brandhaarden van geweld.

De verslechterde veiligheidssituatie eind 2024 en begin 2025 nopen president Petro tot een nieuwe aanpak van zijn vredesbeleid. In plaats van onderhandelingen met alle gewapende groeperingen wil hij nu inzetten met onderhandelingen met lokale groeperingen. Daarnaast wil hij eveneens inzetten op verhoogde militaire confrontaties met de gewapende groeperingen. De nieuwe benoeming in februari 2025 van een generaal tot minister van Defensie, iets wat sinds 1991 niet meer is gebeurd, lijkt dit voornemen kracht te moeten bijzetten.

De OCHA-data tonen aan dat de departementen Cauca, Antioquia, Arauca, Chocó, Norte de Santander, Nariño, Putumayo en Valle de Cauca het meest door geweld zijn getroffen tijdens de afgelopen referentieperiode. Het geweld speelt zich grotendeels af in de rurale gebieden waar ook een beperkte staatsaanwezigheid is en waar het multidimensionale armoedecijfer meestal hoger is.

In deze gebieden is een meerderheid van de inwoners van inheemse of Afro-Colombiaanse origine. Daarnaast kennen een aantal departementen zoals Boyacá en Cundinamarca zeer lage moordcijfers met een groot aantal gemeenten waar geen enkele moord werd geregistreerd in 2024. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken samenkomen in de vorm van cocaïne-transporten, witwaspraktijken en de activiteiten van talloze gewapende groeperingen die zich verrijken door transnationale drugshandel en criminaliteit.

Colombia werd tijdens de afgelopen referentieperiode ook nog steeds geconfronteerd met een hoge instroom van Venezolaanse migranten. Hoewel de autoriteiten een duidelijk kader ontwikkelden voor het aanvragen van een verblijfsvergunning, stelt de instroom van de vluchtelingen de maatschappij voor bijkomende uitdagingen. Vooral de Clan del Golfo richtte zich de afgelopen referentieperiode op de mensenhandel en –smokkel waarvan vooral Venezolanen het slachtoffer zijn

Dat het risico dat verzoeker als terugkeerder naar Colombia riskeert te lopen dan ook niet denkbeeldig is.

Dat ook een risico op een schending van artikel 3 EVRM dan ook moet aangenomen worden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24, 33 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, alsook van het hoorrecht. Verzoeker voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met een reeks elementen die zijn persoonlijke en gezinssituatie kenmerken, dat hij niet werd gehoord vóór de afgifte van het bestreden bevel, dat hij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde omdat zijn probatietermijn intussen is afgelopen en hij werk heeft gevonden, dat zijn gezinsleven met zijn echtgenote, haar minderjarige zoon en zijn Belgisch minderjarig kind onterecht is geminimaliseerd, en dat hij bij terugkeer naar Colombia een schending van artikel 3 van het EVRM riskeert.

2.2.2. Voor zover verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, vereist dit beginsel dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en juridische toestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Verzoeker laat na te concretiseren met welke personen hij zich in eenzelfde toestand bevindt en op welke wijze hij een ongelijke behandeling zou hebben ondergaan. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM betreft, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat deze bepaling niet van toepassing is op geschillen inzake de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, die niet vallen onder de burgerlijke rechten en verplichtingen noch onder een strafvervolgning in de zin van die bepaling (EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk*, § 40). Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.2.3. De bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten dat steunt op artikel 7, eerste lid, 2°, 3° en 13°, van de vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling kan, en in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12°, van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen moet, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

Elk van de in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet vermelde gronden kan op zichzelf de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dragen. Indien één van de aangehaalde gronden de beslissing kan schragen, volstaat dit en dient de wettigheid van de overige gronden niet meer te worden onderzocht.

De Raad merkt op dat verzoeker de Colombiaanse nationaliteit heeft en als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Spaanse vader, op 21 juni 2013 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geldig tot 4 april 2018. Zijn verblijfskaart werd daarna niet meer verlengd. Verzoeker werd op 30 januari 2020 van ambtswege afgevoerd en verblijft volgens de gegevens van het Rijksregister sedert 17 februari 2022 opnieuw in België. Op 28 februari 2024 diende hij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 26 augustus 2024 weigerde de gemachtigde deze aanvraag (bijlage 20). Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 323 320 van 14 maart 2025. Verzoeker beschikt aldus op datum van de bestreden beslissing niet over een geldige verblijfstitel, noch over een geldig visum of visumvervangend document. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Wat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet betreft, betwist verzoeker niet dat hij op datum van de bestreden beslissing langer dan negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verbleef en niet over een paspoort met een geldig visum beschikte.

Wat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet betreft, blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, namelijk de bijlage 20 van 26 augustus 2024, en dat het door verzoeker tegen die beslissing ingestelde beroep werd verworpen bij arrest 323 320 van 14 maart 2025.

Elk van deze beide gronden volstaat afzonderlijk om de bestreden beslissing te dragen. De aangevoerde grieven met betrekking tot de toepassing van in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, in het bijzonder die rond de actualiteit van de openbare orde-bedreiging en het verstrijken van de probatietermijn van 5 mei 2025, hoeft dan ook niet verder te worden onderzocht. Een onwettigheid op deze grond zou hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.2.4. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest schendt door zijn gezinsleven met zijn echtgenote, haar minderjarige zoon en zijn Belgisch minderjarig kind onterecht te minimaliseren, en dat zij artikel 20 van het VWEU, artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag miskent door het hoger belang van het kind niet in rekening te brengen. Hij voert in dit verband een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG en weerspiegelt de hogere rechtsnormen vervat in de artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht is niet absoluut. Binnen de in het tweede lid van die bepaling gestelde grenzen is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover ze bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dat doel te bereiken. De Staten beschikken hierbij over een beoordelingsmarge, en het komt aan de overheid toe een redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk*, § 67; EHRM 19 februari 1996, *Gül t. Zwitserland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 106).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in overweging neemt, ingaat op de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn gezinsleven uitgesplitst onderzoekt naar (i) zijn echtgenote en haar minderjarige zoon en (ii) zijn Belgisch minderjarig kind P. C. G. A.. Voor het overige verwijst de bestreden beslissing naar de motivering van de bijlage 20 van 26 augustus 2024.

Wat betreft het gezinsleven met de echtgenote en haar minderjarige zoon, motiveert de bestreden beslissing dat de echtgenote sedert 1999 in België verblijft, sedert 2005 de Belgische nationaliteit bezit, zelfstandig in haar levensonderhoud voorziet en haar minderjarige zoon onafgebroken alleen heeft opgevoed. De bestreden beslissing besluit dat de affectieve en financiële zorg over het kind bij de moeder ligt, dat verzoeker pas recentelijk in het gezin is gekomen, dat het feitelijk vaderschap als pluspapa geen buitengewone afhankelijkheid uitmaakt, en dat het de echtgenote vrijstaat te beslissen of zij het gezinsleven met verzoeker op afstand wenst aan te houden dan wel haar gezinsleven elders met hem verderzet.

Deze motieven werden reeds beoordeeld in arrest 323 320 van 14 maart 2025, waarbij geen schending werd aangenomen van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 of artikel 24 van het Handvest, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of artikel 20 van het VWEU.

Verzoeker brengt in het huidige verzoekschrift geen elementen aan die op deze motieven een ander licht werpen. Waar verzoeker aanvoert dat zijn echtgenote eigenaar is van de gezinswoning, in België werkt en niet zomaar kan vertrekken, en dat het gezinsleven niet op afstand kan worden onderhouden gelet op de wettelijke samenwoningsplicht, werd in het arrest 323.320 reeds vastgesteld dat er geen bijzondere band van afhankelijkheid werd aangetoond, en de echtgenoten zelf kunnen kiezen op welke wijze zij het gezinsleven wensen verder te zetten, op afstand of doordat de echtgenote er vrijwillig voor kiest zich te vestigen in een land waar verzoeker een recht op verblijf heeft. In de mate verzoeker aanvoert dat een relatie op afstand de samenwoningsplicht tussen echtgenoten ex artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek zou schenden, merkt de Raad op dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek niet in sancties voorziet en enkel bepaalt dat de echtgenoten "*jegens elkaar tot samenwoning verplicht*" zijn, hetgeen hen niet verhindert de wijze van uitoefening van het gezinsleven in samenspraak naar eigen inzicht te organiseren volgens de omstandigheden waarin zij zich bevinden.

Wat betreft het Belgisch minderjarig kind P. C. G. A., stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker nooit met dit kind heeft samengewoond en dat niet blijkt dat hij in het verleden of op heden enig contact onderhoudt. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat, "*gelet op de verwijdering met diens mama*", het hem nog niet mogelijk was de contacten te herstellen, en dat hij "*daaraan wil werken*". Hij maakt aldus niet aannemelijk dat op datum van de bestreden beslissing een beschermenswaardig gezinsleven met dit kind bestond in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat hechte persoonlijke banden veronderstelt die feitelijk worden beleefd (EHRM 12 juli 2001, *K. en T. t. Finland*, § 150).

In dezelfde lijn maakt verzoeker geen afhankelijkheidsverhouding aannemelijk tussen hemzelf en dit kind, in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, die voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht onder artikel 20 van het VWEU vereist dat de weigering tot gevolg zou hebben dat het Belgische kind feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (HvJ 8 maart 2011, *Ruiz Zambrano*, C-34/09; HvJ 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez*, C-133/15; HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a.*, C-82/16; HvJ 5 mei 2022, *Subdelegacion del Gobierno en Toledo*, C-451/19 en C-532/19). Aangezien geen samenwoning en geen aangetoond contact voorhanden zijn, en verzoeker zelf erkent dat de relatie met dit kind nog moet worden opgebouwd, geldt geen weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheid en blijft het aan verzoeker om de afhankelijkheid *in concreto* aan te tonen. Dit doet hij niet. Een schending van artikel 20 van het VWEU blijkt niet.

Wat betreft de zwangerschap van verzoekers echtgenote, met uiterekende bevallingsdatum 8 september 2025, merkt de Raad vooreerst op dat op datum van de bestreden beslissing van een gezinsleven met een ongeboren kind, in de zin van artikel 8 van het EVRM, nog geen sprake is. Naar aanleiding van de terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat verzoeker na de geboorte van zijn kind op (...) augustus 2025 een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van dit Belgisch minderjarig kind. Het ontbreken van een afweging van dit element in de bestreden beslissing blijkt verzoeker aldus niet te hebben gegriefd, nu de bevalling in België heeft kunnen plaatsvinden zonder dat het bestreden bevel werd uitgevoerd en verzoeker thans de bescherming van het gezinsleven met dit nieuwe gezinslid langs een afzonderlijke verblijfsprocedure nastreeft, waarin alle relevante gegevens worden beoordeeld.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 24 of 33 van het Handvest, van artikel 20 van het VWEU, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een manifeste appreciatiefout en een schending van het redelijkheidsbeginsel blijken evenmin.

2.2.5. Verzoeker voert aan dat hij niet werd gehoord vóór de afgifte van de bestreden beslissing en dat hij, indien hij was gehoord, een aantal elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden, met name het verstrijken van de probatietermijn op 5 mei 2025, de zwangerschap van zijn echtgenote en het uitzicht op een vaste arbeidsbetrekking.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest en als algemeen beginsel van Unierecht, is geen absoluut recht. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van dit recht slechts tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit wanneer deze procedure zonder de aangevoerde

onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 PPU, § 38; HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13, § 49). Het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat hij elementen had kunnen aanbrengen die voor de gemachtigde aanleiding hadden kunnen vormen om hetzij geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, hetzij een voor hem minder nadelige beslissing te nemen.

Verzoeker slaagt daar niet in. Wat het verstrijken van de probatietermijn van het correctioneel vonnis van 5 mei 2022 betreft, heeft dit element betrekking op het motief met betrekking tot de openbare orde, bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Een eventueel gebrek in dit motief doet echter geen afbreuk aan de reeds afdoende motivering gesteund op 2° en 13° van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Wat de zwangerschap van zijn echtgenote en de geboorte van een Belgisch kind betreft, werd hoger reeds vastgesteld dat dit element op datum van de bestreden beslissing geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakte, dat het bevel geen uitvoering heeft gehad vóór de bevalling en dat de bescherming ervan langs een afzonderlijke verblijfsprocedure wordt nagestreefd. Wat het uitzicht op een vaste arbeidsbetrekking betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers tewerkstelling en arbeidssituatie reeds in het kader van de bijlage 20-procedure aan bod kwamen en in de motivering van die beslissing werden afgewogen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een geactualiseerde mededeling van deze situatie de gemachtigde tot een andere beslissing zou hebben gebracht.

Een schending van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, betoogt verzoeker dat hij bij terugkeer naar Colombia een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling gelet op de algemene veiligheidssituatie en op het risico op verregaande deprivatie wegens het ontbreken van een sociaal netwerk.

Het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel risico zou lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 11 januari 2007, *Salah Sheekh t. Nederland*, § 136; EHRM 28 februari 2008, *Saadi t. Italië*, § 129). Een algemene verwijzing naar de veiligheidstoestand in het herkomstland volstaat daartoe niet; verzoeker moet zijn persoonlijke en concrete risicoprofiel aannemelijk maken.

Verzoeker beperkt zich tot een verwijzing naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en naar algemene informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij maakt geen enkele individualisering. Het reisadvies waarop hij steunt vermeldt overigens uitdrukkelijk dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren is verbeterd en dat de grote steden en toeristische trekpleisters met de gepaste omzichtigheid kunnen worden bezocht. Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België geen verzoek om internationale bescherming ingediend, ook niet na het verstrijken van zijn verblijfskaart in 2018 of na zijn herhaalde terugkeer naar Colombia, onder meer om er in het huwelijk te treden op 30 december 2022 (dit werd vastgesteld in de bijlage 20 van 26 augustus 2024). Een dergelijke vrijwillige terugkeer is bezwaarlijk te verenigen met een werkelijke vrees voor een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van de door hem aangevoerde verdrags-, wets- of beginselbepalingen, noch een manifeste appreciatiefout. Het enig middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT